

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/50/2015
Identifikačné číslo spisu: 2113203893
Dátum vydania rozhodnutia: 10.12.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:2113203893.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18 C 131/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2014 sp. zn. 11 Co 440/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava rozsudkom z 18. júla 2013 č. k. 18 C 131/2013-58 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej náhradu škody vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 752,35 eur a žalovanej priznať náhradu trov konania vo výške 34,44 eur. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1, § 147 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Uviedol, že z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že exekučný súd v exekučnej veci 7 Er 107/2009 nebol povinný, nakoľko v nej vydal poverenie, rozhodnúť v 15 dňovej lehote od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, v zmysle § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z., pretože táto lehota je stanovená na vydanie poverenia a to iba v prípade, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a nakoľko exekučný súd zistil nepreskúmateľnosť exekučného titulu so zákonom a na základe uvedeného rozhodol uznesením 7 Er 107/2009-10, zo dňa 31.8.2010, právoplatným 22.8.2011, o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, preto súd nemal za to, že tento exekučný súd v predmetnej veci týmto rozhodnutím vydaným 31.8.2010 nesprávne úradne postupoval, preto žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trnave rozsudkom z 2. apríla 2014 sp. zn. 11 Co 440/2013 rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že sa v preskúmvanej veci v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa. Na zdôvodnenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Ďalej uviedol, že v danom prípade podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu splnená nie je. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, v ktorom žiadala zrušiť rozhodnutia oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.) a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). K námietke týkajúcej sa § 237 písm. g/ O.s.p. uviedla, že podrobne uviedla v žalobe, že existujú objektívne dôvody, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení a vec má byť postúpená inému okresnému súdu. Nepodala síce námietku zaujatosti, avšak len oboznámila súd so skutočnosťami, ktoré vylúčenie sudcov odôvodňujú a preto mal byť uskutočnený postup podľa § 15 O.s.p. Postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým (§ 237 písm. f/ O.s.p.), že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prekvapivé, pretože popiera doterajšiu konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a je založené na tvrdeniach, ktoré sú sofistickým odôvodnením nespravodlivosti a tiež tým, že súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na skutočnostiach a právnych argumentoch ku ktorým sa nemohla žalobkyňa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie vo svoj prospech. Tieto dovolacie dôvody žalobkyňa odôvodnila len citáciami z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ s tým, že súd „poskytol neľudskosti plášť práva“, bez uvedenia konkrétnejších dôvodov. Namietaný nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odôvodnila opäť citátmi z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Na záver uviedla, že konanie pred odvolacím súdom ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, absentuje v ňom náležité odôvodnenie zaujatého právneho názoru, prečo rozhodol o merite odvolania odlišne od ustáleného právneho názoru obsiahnutého v rozhodovacej praxi súdov, ako aj prečo nerešpektoval presun dôkazného bremena na žalovaného. Uviedla, že vzhľadom k nutnosti uskutočniť hlbšiu analýzu veci, ako aj vzhľadom k nutnosti oboznámiť sa so súdnym spisom odvolacieho súdu pre získanie rozhodujúcich informácií, ktoré nevyplyvajú zo súdneho rozhodnutia rozšíri označené dôvody detailnou argumentáciou v samostatnom podaní. Žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania. Svoje dovolanie ďalším podaním nedoplnila.

Žalovaná vyjadrenie k dovolaniu nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolanie napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože

ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že odvolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre odvolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolaateľka namietala vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t. j., že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Zo spisu nevyplýva, že by prvostupňový súd alebo odvolací súd v prejednávanej veci v prípade žalobkyne nerešpektoval niektoré z týchto práv.

Žalobkyňa už v odvolacom konaní namietala, že jej postupom prvostupňového súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom prvého stupňa a tie isté dôvody opakuje i vo svojom dovolaní. Dovolací súd vo vzťahu k namietanému porušeniu kontradiktórnosti konania uvádza, že žalobkyňa sa riadne zúčastnila pojednávania, mala možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam pred súdom prvého stupňa na pojednávaní, kedy by mala možnosť vyjadriť sa aj k dokazovaniu, príp. navrhnúť jeho doplnenie.

Pokiaľ žalobkyňa namietala tzv. prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 7 Cdo 102/2011, 2 Cdo 226/2011, 5 Cdo 46/2011). V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd (na rozdiel od súdu prvého stupňa) za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto

netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvého stupňa. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvého stupňa (por. tiež uznesenie najvyššieho súdu zo 17. septembra 2009 sp. zn. 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietať správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (por. uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júla 2011 sp. zn. 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane - súde oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových a právnych záveroch. Žalobkyňa musela vzhľadom na priebeh a výsledky prvostupňového konania očakávať (predvídať), že odvolací súd bude v odvolacom konaní posudzovať a skúmať to, čo napokon odvolací súd aj skutočne posúdil a preskúmal. V prejednávanej veci o takýto prípad odlišného právneho názoru odvolacieho súdu od prvostupňového súdu jednoznačne nejde a preto je námietka žalobkyne v tomto smere nedôvodná.

Dovolací súd dospel tiež k záveru, že nie je opodstatnená ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo toto rozhodnutie vyhovuje požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 v spojení s ustanovením § 211 ods. 2 O.s.p.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, že v exekučnej veci, z ktorej žalobkyňa odvodzuje svoj nárok pri rozhodovaní o jej žiadosti o zmenu súdneho exekútora, exekučný súd konal priebežne bez zbytočných prieťahov a preto v prejednávanej veci nebol preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, čo bolo dôvodom, pre ktorý žalobu žalobkyne zamietol. Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa a zároveň sa vyporiadal s ďalšími námietkami žalobkyne uvádzanými v dôvodoch odvolania, pričom skonštatoval, že odvolacie hmotnoprávne dôvody uvádzané žalobkyňou v odvolaní nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

K dovolacej námietke žalobkyne, prečo odvolací súd rozhodol o merite odvolania odlišne od ustáleného právneho názoru obsiahnutého v rozhodovacej praxi súdov, ako aj prečo nerešpektoval presun dôkazného bremena na žalovanú, dovolací súd nezaujal stanovisko, pretože mu nie je známy takýto tvrdený iný právny názor.

Žalobkyňa namieta, že vo veci na súde prvého stupňa rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Aj k tejto námietke žalobkyne uvádzanej už v odvolacom konaní sa vyjadril aj najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach (por. napr. uznesenie z 11. marca 2013 sp. zn. 3 Cdo 90/2013, z 30. septembra 2013 sp. zn. 4 Cdo 32/2013, z 20. marca 2014 sp. zn. 4 Cdo 51/2014), v ktorých dospel k záveru, že tak, ako dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nie je sama skutočnosť, že má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (por. uznesenie najvyššieho súdu z 31. mája 2010 sp. zn. 3 Nc 14/2010), nie je týmto dôvodom ani to, že sudca vykonáva súdnicstvo

na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobkyne) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Na tomto závere zotrúva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Preto ani námietka žalobkyne, že súd nepostupoval podľa § 15 O.s.p., nie je dôvodná. Dovolací súd tak uzatvára, že neopodstatnená je aj námietka žalobkyne o vade konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.) Najvyšší súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.